అసుర - సంధ్య

వాడు కొంచెం ధూకుడుగా, రవంత తూలుడుగా లోపలికి వచ్చాడు: నేనూ, మరో నాలాటి పెద్దమనిషీ కుర్చీలు దగ్గరగా లాక్కుని చిన్ననాటి ముచ్చటలు కూడ బలుక్కుంటున్నాం: కలయబడ్డట్టు, మధ్యకు అడుగువేసి, "ఏదీ పంతులూ! చెయ్యి యిలా పారెయ్!" అన్నాడు: పారేశాను: పట్టుకుని ఊపేశాడు:

"ఏం-దెబ్బ, తగిలిందా ఏంరా!" అని, నవ్వుతూ అడిగాను, చేయి వాడికి అప్పగించేసి-

"ముక్కుకు నూటిగా!" - హూంకరించినట్టు అని, నావంకా, ముక్కూ మొగం ఎరుగని అవతలి పెద్దమనిషి వంకా చూసి, ధీమాగా పకాలుమని - ఒక్క అంగలో వెళ్ళిపోయినాడు.

"ఎవడువీడు?-" అన్నట్లు చూశాడు బొమలుచిట్లించి, అవతలి పెద్దమనిషి-

"సుబ్రహ్మణ్యం!"

"ఏ సుబ్రహ్మణ్యం?-"

"అదేమిట్రా - అల్లా తెలియనట్టు అడుగుతావేం. వీడిని ఎరక్కపోవడ మేమిటి? - ఎరగనివాడు ఊరి మొత్తంమీద ఒక్క పురుగు లేడే" - అనబోయి అంతలో మాట సంబాళించుకున్నాను:

అవును - వీడికి ఎలా తెలుసు? - ఇరవైఏళ్ళ యీ సందున యీ ఊరువచ్చిన పాపాన పోయినాడా యీ పెద్దమనిషి? - ఇతగాడూ నేనూ బళ్ళో, ఎన్నేళ్లో కలిసి చదువుకున్నాం - కాలేజీ నాటకాల్లో కలిసి వేషాలు వేశాం - ప్రైజులు పంచుకున్నాం - చదువు అయిపోగానే - ఇక్కడకాదు యింగ్లండనీ, అక్కడకాదు అమెరికా అనీ, - యింతలో యుద్ధమనీ, - మొత్తానికి బయలుదేరిన వేళావిశేషం ఎలాంటిదో కాని, - ఇన్నాళ్ళకు తిరిగివచ్చాడు - ఇవాళే, - ఓడ దిగాడు:

"సోమయ్యగారి సుపుత్రుడురా! - " అని, విప్పి చెప్పాను.

"సోమయ్యగారంటే - గ్రుడ్డిసోమయ్యేనా -"

"ఊఁ!"

"పెంచుకున్నాడా?"

"పెంచింది మరొకరు!"

"అదేమిట్రా!"

"అంతేరా:- వీడు మొఱ్రో ఫలానివాడి కొడుకో అంటూంటే అదేమిటంటావేంరా?-"

"అనక? - సోమయ్యకు, ఎన్నడో మనం పుట్టకముందే..."

"పెళ్ళాం పోయిందనుకో-ఏం, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోకూడదా?-"

"అన్నేళ్ళు వచ్చాకా?-కళ్ళు చప్పగా పోయినాకా? ఎవరిచ్చార్రా పిల్లని వీడికి-?"

"ఎవరో తలకు మాసినవాళ్ళు - పిల్లది ఏంచూసి చేసుకుందో నీకూ తెలుసుగద!"

"డబ్బుంటే నేంలే:- వీడు పెళ్ళి చేసుకోవడం, ఆ పెళ్లాం ఓ బిడ్డను కనడం జరిగిందన్నమాట - పోనీలే వంశం నిలిపింది, వారసుణ్ణి ప్రసాదించింది."

"ఒరేయి బాబ్జీ! - నీవు పొరపాటు పడుతున్నావ్ - సోమయ్య చేసుకున్న చిన్నది, పరుపురుషేక్షణ పరిహృత వ్రతశీల-సాక్షాత్ పచ్చి పతివ్రత-"

"ఆవిడ పాతివ్రత్యానికి నీవు హామీ యివ్వడమెందుకురా - ఎలాగైతేనేం - అడదైనందుకు కనడం ప్రధానం, ఒకవేళ కుంటిదీ గ్రుడ్డిదీ కాధుకద!-"

"అదేం ఖర్మ-బంగారపుబొమ్మ-శలాకలాటి పిల్ల-ఆ చక్కదనం చూస్తే-ఆడపిల్లలే విరుచుకు తినేట్టు ఉంటుంది-ఉండేది!-"

"మరి, యిప్పుడేమైంది?-"

"సోమయ్య కాస్తాగుటుక్కుమనగానే మాయమైంది-"

"ఎవడితో-"

"అదే ఎవరికీ అంతు చిక్కలేదు-"

"మూటా ముల్లెతోనేనా?-"

"ఎబ్బే! కట్టుబట్టలతో-"

"చిత్రంగానే ఉందే! - అదేమన్నా, ఒక్కవేళ - ఏ కాశీ మజిలీల్లోంచో ఊడిపడ్డ కామినీ భూతం కాదుకద? - ఇంతకూ ఎవరా సంబంధం కుదిర్చింది?-"

"నేను!-"

అవతల పెద్దమనిషి - గ్రుక్కమింగీ - మిర్రి మిర్రి చూసి-ఫక్కున నవ్వి - "యిదా కథ! - నన్ను ఏడిపించడానికా, - యింత గ్రంథం పేనావ్? - నే నప్పుడే పసిగట్టానులే-!-" అని గుక్క తిప్పుకున్నాడు -

నేనూ రెండుబారలు కలిసి నవ్వి -

"ఇంతకూ నీవు నమ్మలేదన్న మాట! - యిదిగో భగవద్గీత - పట్టుకు ప్రమాణం చేస్తున్నాను - ఇహనైనా నమ్ముతావా? - నీకు యిలాటివాటిమీద విశ్వాసం పూర్తిగా చచ్చిపోయిందా -"

"నీకు మతిపోయిందా?- అయినా, నీ నిర్వాహకం ఏమిటో చెప్పు-ఏ అమాయకురాలి గొంతుకోశావో-"

"పాతికేళ్ళ చిన్నది-అమాయకురా లేలా అవుతుంది?-"

"అయితే, అందులో ఏదో మాయామర్మం ఉంది. అన్నాళ్ళు పెళ్ళి కాకుండా - నాకేం అర్థంకావడం లేదురా అబ్బీ:-"

"వింటే అవుతుంది-కాకపోతే అప్పుడడుగు, - విప్పి చెపుతాను-"

"అంతేలే!-అసలు ముడివేసింది, నీవేగా!-"

- "ఒరేయ్ ఒట్టంటే ఒట్టే! - ఇది వ్రతకథ లాటిది. ఇహనన్నా చెప్పనిస్తావా?-ఇంతటితో పోనీయనా! -"

- "ప్రస్తావనే ముక్కాలు వీశెకు పెంచావ్; ఇప్పట్టున వదిలివేస్తే - మన్మధుడు ఊరుకోడురా -"

"ఇందులో వాడి ప్రమేయం ఏమీ లేదురా-"

"ఉండకపోయినా యిబ్బంది రాలేదురా – ఒక్క ఇండియాను మినహాయిస్తే – ఏ దేశంలో చూసినా, మన్మథుడు అక్షరాభ్యాసపు వయసన్నా రాని పసిగుడ్డు – రతీదేవికి అంగాంగ వైభవం అంతా పుష్కలమే కాని, – కళ్ళు మాత్రం ఉండవు – అంతమాత్రాన ఆ దేశాల్లో రాత్రులూ, పవళ్ళూ గొడ్డుపోతున్నాయా?

– గుర్రం గుడ్డిదైతేనేం గాని యీ సందేహం మటుకు బాధిస్తుందిరా! చౌడప్ప పద్యపాదాలు జ్ఞాపకం ఉన్నాయ్ కాదూ – 'ఇలు వరుస మానుషంబును కులమున్ గల సోమయాజి కూతురి కైనన్, ఎట్‌సిటెర, – పెళ్ళయిందంటే పోనీ సంబరమే ననుకో. కాని, వగ్గయిపోయిన సోమయ్య బారసాలకు ఎక్కివచ్చేంతగా పుంజుకున్నాడా నిండు మనంబుతో, "మమ" అనుకున్నాడా?–'

"చెప్పేది వింటే ఏ సందేహం ఉండదు. మళ్ళీ కాస్త కాఫీ నంజుకో, సిగరెట్ ఆరకుండా రగుల్చు; మనం మంగళం పాడేదాకా ఊకొట్టు–"

అవతల పెద్దమనిషి నేను అన్నంతాచేసి కుర్చీకి ఒరగిలపడి కూర్చుని "సైఁ" అన్నట్టు తల విసిరాడు. నేను అనగనగా, అని మనసులో గొణుక్కుని కథ ఎత్తుకున్నాను. టెలిఫోన్ గణగణలాడింది. అందుకని పక్కను బజ్జోవేశాను; మాటలమధ్య రగడలేకుండా పనస ఎత్తుకున్నాను.

– 'సోమయ్య స్వభావం మొదటినుంచీ మనకు తెలియందేముందీ? ఎప్పుడూ, ఒంటికట్టు రామలింగమే గదా!

బంధువులందరినీ, ఎల్లకాలమూ అల్లా ఆమడదూరాన్నే ఉంచేశాడు. వీళ్ళందరికీ తనమీద ఆపేక్షకాదు. తన దగ్గర ఏ కాస్తో కూస్తో ఉన్న ముల్లెమీదే చూపని ఆ ఉద్దండుడి నమ్మకం. 'మాకు అంతో యింతో భగవంతుడు యివ్వనే యిచ్చాడు. నీ డబ్బు ఎవడి క్కావాలయ్యా! బడుగల్లే అలా ఉన్నావని నీమీద జాలికొద్దీ ఏదో కనిపెట్టి చూద్దామని వచ్చాంగాని!' అంటూ అయినవాళ్లు ఒకళ్ళో యిద్దరో మొత్తుకున్నా, 'ఊహుఁ – అదంతా ఓ వేషం, ముందు ఇల్లా' అంటూనేచేరి పీఠం కట్టుకుని, వీడెప్పుడు హరీ అంటాడా అని కాచుకు కూర్చుంటారు. నాకు దగ్గులు నేర్పుతారా!' అనేవాడు, చివరదాకా ఆ మాటమీదనే ఉన్నాడు.

ఇంట్లో గొల్ల వెంకాం ఒక్కతే కనిపెట్టుకుని ఉండేది ఇంత చేదోడుగా. అదిమాత్రం ఏం చిన్నదా, చిదుకుదా, ఇంత వయస్సూ చెల్లించేనాయెను. మొదటినుంచి తిని ఉన్న విశ్వాసాన అల్లాగే అంటిపెట్టుకుని ఉంది. అరమరిక లేకుండా ఉపచారం చేసింది, వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటికే సోమయ్యకు ఏణ్ణర్ధంనుంచీ, బొత్తిగా చూపు అనడంలేదు. ఒంట్లో దార్ఢ్యం అసలే లేదు. అది పోయిందనగానే, ఆ పూటంతా భోజనం మానేసి, పలకడం మానేసి – ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. చివరకు ఓ ప్రొద్దువేళకు తెప్పరిల్లి 'ఇంకో గత్యంతరం లేదు. చేసుకుని తీరవలసిందే!' అని గొణుక్కున్నాడు. ఆ మాటే నాతోనూ అన్నాడు.

నేను విస్తుపోయినానంటే నమ్ము: ఎన్నడూ లేనిది ఇప్పుడు సోమయ్యకు ఈ బుద్ధి పుట్టిందా? చేసుకుందామన్నా ఆడపిల్ల లంటే అంత ఈనకాచి ఉన్నారా? ఎంత డబ్బుకు ఆసపడినా చూస్తూచూస్తూ ఏ కన్నతండ్రి చేజేతులారా కూతురి గొంతుక కోస్తాడు?

ఈ మాటలే సోమయ్యతో అన్నాను: మందలించాను. కాని, ఆ మానవుడు అదే మాట రాచి రాపాడాడు. అయితీరవలసిందే అన్నాడు. ఆ రవంతపుణ్యమూ నేనే కట్టుకోవాలన్నాడు.

ఇహ తప్పుతుందా మరి! ఇష్టదైవానికి మ్రొక్కుకుని రెండోకంటివాడికి తెలియకుండా ఇంట్లోనే వెంకటేశ్వరస్వామి పఠం ఎదుట సోమయ్యను ఓ యింటివాణ్ణి చేశాను.

పెళ్ళికూతురు మా బావమరిదికి మేనమామ కూతురు. మూగపిల్ల. కాని, మాంచి యోగ్యురాలు.

పెళ్ళికి మా అక్కా బావా పెత్తనం చేశారు. కొత్త సంసారం కదా అని తోడుగా వీళ్ళయింట్లోనే వచ్చివున్నారు. నేనూ సరే, వాళ్ళతోబాటే – అప్పట్లో మనకూ మరో పనీ పాటా అంటూ వేరే లేదాయెను!

పిల్లది ఘట్టి యోగ్యురాలని ముందే మనవి చేస్తిని కదా! అలాగే మెలగింది సోమయ్య మనసు కనిపెట్టి, అతడికి ఏ లోపమూ రానీకుండా వేయి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూసింది. ముప్పొద్దులా చక్కగా స్నానానికి అన్నీ అమర్చి స్నానం చేయించేది. సుష్టుగా భోజనం చేస్తున్నంతసేపూ దగ్గర కూర్చుని విసురుతూ యిష్టాగోష్ఠిగా మాట్లాడుతున్నట్టు రకరకాలుగా నవ్వేది. నిద్రపోయేదాకా కాళ్లు వత్తేది. ఇలా పొత్తిళ్ళలో కూనను పెంచినట్టు పెంచింది.

సోమయ్య అన్నాళ్లూ యింద్రభోగము అనుభవించాడనుకో. కళ్ళారా పిల్లదాని చక్కదనం చూసి మురిసిపోయేందుకు లేకుండా ఆ మాలదైవం దృష్టి ఊడలాక్కున్నా, ఇంటికైన యిల్లాలు, నోరారా పలుకరించేందుకూ, పిచ్చాపాటీ చెప్పేందుకూ వీలులేకుండా ఆ లోపం ఒక్కటే ఉన్నా, ఆ సంసారానికి మటుకు మరే లోటూ లేకుండా చూడముద్దుగా ఉండేదనుకో. క్రమేణా, సోమయ్యకూ ఆ మూగనవ్వే అర్థంచేసుకోవడం అలవాటయిపోయింది. మనసులో మాటలు విప్పి చెప్పినట్టు విపులంగా సైగలుచేయడం తనంతట తానే అలవాటు చేసుకున్నాడు. ఇంటి ఖామందు లిద్దరూ అలా మూగగానే కాలక్షేపం చేసుకుంటూ రావడంతో చూసే యింటిల్లిపాదికీ – అంటే మా అందరికి ఆ పోడిమే అలవాటైపోయింది. కొత్తలో మా అక్కా బావా, చూసి నవ్వేవాళ్ళు కాని క్రమేపీ పాతబడిపోయింది.

ఇలా ఉండగా ఉండగా సోమయ్యకు ఓ చింత ఆవేశించింది. అసలు ఏ పోణిమీ లేనంతకాలమూ సుఖంగానే ఉన్నాడు. కాని, పెళ్ళి అంటూ ఒకటి అయింది కనుక, ఇహ ఆ తరువాయికూడా తీరి, ఆ కడుపున ఓ కాయ కాస్తే–ఈ ధ్యాసలో పడ్డాడు. కాని, అది సాధ్యమా?–"

ఇంతవరకూ కొంటె చూపుపెట్టి వింటూన్న అవతల పెద్దమనిషి ఎద్దేవగా ఆవలిస్తూ, ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ "సాధ్యం కాకేం జేస్తుందిలే! అన్నాళ్ళూ యింట్లో నిన్ను కట్టేసి మేపింది, ఆ మొక్కు తీరుస్తావనేగా? నీ అండ చూసుకోకుండానే చేసుకున్నా డంటావా?" అని తనలో తాను అనుకుంటూన్నట్టు నసిగాడు.

నేను ఛెళ్ళుమని లేచాను.

"ఒరే బాబ్జీ! ఆ మాటే అనవద్దన్నది. ఆ మహాయిల్లాలు విషయంలో అలాంటి పాదిత్యం తలచినవాళ్ళకు కళ్ళు పోతాయి. అంత పతివ్రత అష్టాదశ పురాణాల్లోనూ లేదు. ఆ యిల్లాలికి పురుషుడంటే ఒక్క సోమయ్యే. అతడు ఎంత కొరమాలినవాడైనా –"

అవతల పెద్దమనిషి ఈ ధూకుడుచూసి కొంత తగ్గాడు. "నేనేం పాపపు మాట లనడంలేదు భాయీ! సోమయ్య్య మనసులో కోరిక నెరవేరేందుకు దైవం ఏ రూపాన అనుగ్రహించి ఉంటాడా అని మథన పడుతున్నాను" అన్నాడు.

"అంతే–సరిగా దైవమే అనుగ్రహించాడు! దైవకృప కూడా ప్రవరిస్తేనేకాని మానవ యత్నం ఎంతఉన్నా ఫలం పాటి కాదనీ, దైవం తిన్నగా చూసినప్పుడు ఇలాటి ప్రమేయాలతో నిజంగా నిమిత్తమే లేదనీ, ఏవం విధములైన ధర్మపన్నాలు సోమయ్యకు సవాలక్ష తెలుసును. కన్యగా ఉన్న మరియమ్మను పరిశుద్ధాత్మ కరుణించి కమ్మకుంటే పశువుల చావడిలో నైతేనేం, బంగారుతండ్రిలాగా లోక రక్షకుడు ఉన్మించలేదూ? ఏదో ఒకనాడు యాదాలాభాన మనువు తుమ్మితే ఇక్ష్వాకు రాజేంద్రుడు ఉంగా అనలేదూ? అలాగే ఎందుకు జరగకూడదు! సూర్యుణ్ణి ఆరాధించి గొంతెమ్మ కవచకుండల సమేతుణ్ణి కన్నదా లేదా? భక్తి తప్పనప్పుడు ఫలం తప్పుతుందా, ఇదెంత కలియుగమైతే మాత్రం!"

"కలౌ వేంకట నాయకః – అన్నది, వేదవాక్కు భక్తులకు సర్వకాల సర్వా వస్థలయందూ కొంగుబంగారమైన శ్రియఃపతి. అహరహమూ, నమ్మికొలిచినవారిని చిన్న చూపు చూస్తాడా? సోమయ్యకు, ఈ నమ్మకం మూఢునికన్న ఉడ్డోలంగా ఉంది: ఇలవేలుపైన వేంకటేశ పెరుమాళ్ళకు అహోరాత్రాలూ యీ కోరికే మనవి చేసుకున్నాడు. సరిగా ఏడాది తిరిగేటప్పటికల్లా పొత్తిళ్ళలో పాపను అందుకుని, రొమ్ముకు హత్తుకున్నాడు. అలాటి తపస్సు దైవం ఎన్నటికీ వృథా చెయ్యడు అని మా కందరికీ కూడా తెలిసివచ్చిందిరా భాయీ–"

"తరువాత మరో అయిదుసంవత్సరాలు జీవించాడు సోమయ్య, పిల్లవాడి ముద్దు మురిపెములన్ని అలకించాడు. అంత ఆస్తీ పొల్లుబోకుండా, సక్రమంగా అనుభవించేందుకు హక్కుదారుడు కలిగాడన్న సంతోషం, దిక్కు దివాణమూ లేకుండా, ఒంటిగా పక్షికిమల్లే రాలిపోకుండా, తనకు అయినవాళ్ళ కళ్ళఎదుట సునాయాసంగా కళ్ళు మూశాడు. పిల్లవాడికి ఏమీ భయంలేదు, మేము కళ్ళల్లో పెట్టుకు పెంచుతామని, మా అక్కా బావా, ఆయనకు అభయం యిచ్చారు. మా బావమరదే పైగా వాళ్ళ ప్లీడరుకూడాను! ఆస్తి సంరక్షణ విషయంలోనూ, సోమయ్యకు యవ్విధమైన దిగులూ లేకుండా పోయింది. అన్నమాట తప్పకుండానే, మావాళ్ళు పిల్లవాడిని పెంచి, విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి, ఇంతవాణ్ణి చేశారు."

అవతల పెద్దమనిషి, సాంతం విని, "అలాగేం!" అన్నట్టు, కోరగానే తల ఊగించాడు. "మరి, పిల్లవాడి తల్లి సంగతేమిటి?" అన్నాడు.

"మొదటే మనవి చేశానుగా? ఎవరో దేవతామూర్తి పాపం, ఆ వృద్ధ బ్రాహ్మణ్ణి కనికరించింది. ఇల్లు నిలిపింది. వచ్చినపని అయిపోగానే, అవతారం ఉపసంహారించుకుంది."

"మరి, మీ బంధువన్నావు కదూ!"

"అవును; మనకు దేవతలు బంధువు లుండకూడదా?"

"పోనీలేగాని, – అలాటి దేవతకు, ఈ నిక్షేపరాయడు పుట్టాడేం?–"

"అది మేనమామ పోలికలే!–"

"అతగా డెవడు?–"

– ప్రశ్న వేస్తుండగానే, సమాధానం ఆకళింపైనట్టు, అవతల పెద్దమనిషి, నన్ను చుర చుర చూసి నవ్వాడు – నేనూ నవ్వాను!

"ఇదంతా నీ భాగోతమా!" అన్నాడు.

"ఏదో!–మనకు చేతనైన సాయం, మనం చేశాం!–నిజంగానే ఎక్కడినుంచో, పిల్లను కొనుక్కొచ్చి కట్టబెట్టామనుకో, ఆ బ్రతుకు అభాసు కావడమే తప్ప ఆ బ్రాహ్మడు ఏంబావుకునేవాడు? మొన్నాటినుంచీ, యిల్లు సత్రమైపోయేది; లేదా, చేతికి అందినది తుడిచిపెట్టుకుని పిట్టే తుర్రుమనేది. అలా కాకుండా, – నేనే అప్పుడప్పుడు చీరె సింగారించాననుకో, – నిజంగానే దయతో, జాలితో, అవసరమైన ఉపచారం చేశాననుకో, ఈమాత్రం ఉద్ధరింపుకు నేను పూనుకోవడం మంచిది కాదూ? – నిజంగా, సిసలైన ఆడపిల్లయితే మాత్రం, ఆ బ్రాహ్మడికి అంతకుమించిన అవసరం పట్టదు కదా! ఎవరినో తెచ్చి ఉసురుమనిపించడం ఎందుకు?–

"సరిగ్గా సోమయ్య తపస్సుచేస్తున్న రోజుల్లోనే, మా అక్కయ్యకు ఈ బంగారుతండ్రి పుట్టాడు. ఈ సాయం ఆ దంపతులు చేశారు. ఉత్తరత్ర పిల్లవాడూ సుఖపడుతాడు, ప్రస్తుతం సోమయ్య కోరికా తీరుతుంది. అంతేకాని, వాళ్ళకు పిల్లలు చేదనా?–పెట్టిపోషించుకునే శక్తి లేకనా?–"

"మీరు అందరూ కలిసిచేసిన మోసం అన్నమాట!"

"అది, గిట్టనివాళ్ళు అనవలసినమాట! – సోమయ్య నిశ్చింతగా బ్రతికాడు. మహారాజల్లే కళ్ళుమూశాడు. అదే మనకు కావలసింది. మోసమను, – లౌక్యమను, – రొండో కంటివాడికి తెలియకుండా, రొష్టులేకుండా, మనం చేయగలిగిన ఉపకారం ఆ జీవికి చేశాం –"

– "మరి ఆ మేనల్లుణ్ణి యిట్లా తయారుచేశావేం? పట్టపవలే తీర్థం సేవించి వస్తున్నాడు?–"

"ఏనుగు ఎక్కినప్పుడు ఆమాత్రం తూలుడు ఉండకపోతే ఎలా? వాడు పైకి అలా కుర్రతనంగా ఉన్నాడు కాని, నిన్నూ నన్నూ అమాంతం కబళించే ప్రయోజకుడు. వాడు పందెంకట్టిన ఘోడా ఓడిపోవడం అంటూ లేదు: ఇప్పుడూ ఆ విసురుమీదనే వచ్చాడు – ఎంతో కనుక్కుంటానుండు–"

టెలిఫోను సరిగ్గా అమర్చి పిల్చాను, – అవతలనుంచి చెప్పిందంతా, "సరే,–! ఓహో! అలాగా–!" అంటూ విన్నాను –

"అంతా ఓ పాతికవేల పైచిలుకు గెల్చాడు – మనిద్దర్నీ సాయంకాలం సహపంక్తికి – ఆహ్వానించాడు–సరేనన్నాను–"

"సరుకు మంచిది దొరుకుతుందా?" అన్నాడు నసుగుతూ అవతల పెద్దమనిషి–

"దొరక్కపోతే–పుట్టిస్తాడు–అంతా మన తరీఫీయతే!" అన్నాను.–

★ ★ ★